

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost Arménská republika
bytem XY
zastoupeného JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, čj. OAM-954/ZA-ZA11-ZA13-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 8. 4. 2020, č. j. OAM-954/ZA-ZA11-ZA13-2019, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“ nebo „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce namítal, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tím porušil zásadu materiální pravdy, tedy § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a to zejména v souvislosti s § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Dle žalobce správní orgán nesprávně vyhodnotil důvody, které vedly žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako snahu o získání studijního víza skrze mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že správní orgán zcela odhlédl od skutečnosti, že země původu brání žalobci *de facto* ve studiu střední školy, a to z důvodu povinné vojenské služby. Při pohovoru žalobce v této souvislosti uvedl, že studium by již nemělo být důvodem pro odklad vojenské služby. Žalobce dále namítal, že žalovaný nekonfrontoval tato tvrzení s veřejně dostupnými informacemi, a že z použitých podkladů nevyplývají změny, na které žalobce poukázal. Žalobce má za to, že je třeba posoudit, zda u osob, jež nemají ukončené středoškolské studium a jsou blízké věku zletilosti, není vojenská služba dostatečným důvodem k udělení mezinárodní ochrany.
4. Žalobce dále nesouhlasil s neudělením doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu. Dle žalobce je nutné se věnovat otázce, zda změnou právní úpravy v zemi původu nedochází ke znemožnění studia na střední škole.
5. Žalobce dále namítal nesprávný postup správního orgánu při posuzování možnosti udělení humanitárního azylu, neboť ten byl dle žalobce pouze formální. Žalovaný měl nedostatečně pečlivě zkoumat rodinnou, sociální i ekonomickou situaci žalobce, který je, jakožto student střední školy, plně závislý na péči své matky.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, zejména proto, že skutkový stav věci vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobními body v žalobě nesouhlasí. Dle svého názoru se dostatečně vypořádal s důvody zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dle žalovaného žalobce neuvedl, že by se cítil být diskriminován z azylově relevantních důvodů. Žalovaný dodal, že touha dostudovat v České republice a vyhnout se nástupu na základní vojenskou službu v Arménii není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

III. Dosavadní průběh soudního řízení

8. Městský soud v Praze ve věci nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 2. 10. 2020, čj. 1 Az 22/2020-40 (dále též „první rozsudek soudu“), a žalobu zamítl. Tento rozsudek však byl následně ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 19. 1. 2021, čj. 10 Azs 325/2020-28 (dále též jen „zrušující rozsudek“, v právní moci dne 20. 1. 2021). NSS se ve zrušujícím rozsudku zcela ztotožnil se závěrem žalovaného i soudu v tom, že povinnost nastoupit vojenskou službu není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a stejně tak ani neochota přerušit studium v důsledku branné povinnosti. NSS dále konstatoval, že na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani doklady

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

potvrzující zpřísnění právních předpisů týkajících se branné povinnosti v zemi původu žalobce (viz bod 10 zrušujícího rozsudku). NSS však s odkazem na čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), připomněl povinnost soudu při přezkumu rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu úplného a *ex nunc* posouzení skutkové, tak právní stránky věci, který prolamuje zásadu fixace skutkového stavu k okamžiku rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dále tzv. zásadu *non-refoulement* (zákaz navracení), a to v souvislosti s tehdy obecně známou skutečností, že v době vydání prvního rozsudku soudu (2. 10. 2020) již probíhal živý válečný konflikt v Náhorním Karabachu mezi Arménií a Ázerbájdžánem. Protože však zdejší soud ve svém prvním rozsudku k této obecně známé skutečnosti nepřihlédl, resp. jí vůbec neposuzoval a vycházel ze starší informací o zemi původu žalobce založených ve správním spisu z doby před vypuknutím uvedeného konfliktu, shledal NSS první rozsudek zdejšího soudu nepřezkoumatelným. Současně NSS zavázal městský soud k tomu, aby se zabýval touto obecně známou skutečností, k níž byl povinen přihlédnout, přičemž podotkl, že konstatováním válečného konfliktu nijak nepředjímá rozhodnutí zdejšího soudu, a dále městský soud zavázal též k tomu, aby zhodnotil též ukončení tohoto válečného konfliktu a stav, který nastal po něm (viz zejména body [15] a [16] zrušujícího rozsudku NSS).

9. Městský soud v Praze proto po zrušení prvního rozsudku ve věci v dalším řízení postupoval tak, že si vyžádal aktuální a relevantní (s ohledem na vymezení žalobních bodů) informace o zemi původu žalobce za účelem doplnění skutkového stavu, a to žádostí ze dne 5. 2. 2021, čj. 1 Az 22/2020-60, adresované Ministerstvo vnitra Odboru azylové a migrační politiky (MV OAMP), a žádostí z téhož dne, čj. 1 Az 22/2020-61, adresované Ministerstvu zahraničních věcí, Odboru lidských práv a transformační politiky (MZV LPTP), resp. odboru Organizace Spojených národů.
10. Dne 22. 2. 2021 obdržel soud od MZV LPTP informace ze dne 19. 2. 2021 (odpovědi na soudem formulované otázky) poskytnuté zastupitelským úřadem ČR v Jerevanu (Arménie). Dne 8. 3. 2021 soud obdržel též od MV OAMP veškeré relevantní informace, které bylo s ohledem na požadavek aktuálnosti schopno obstarat. Konkrétně šlo o překlad (a) Výroční zprávy Human Rights Watch – 2021, Arménie, ze dne 4. 3. 2021, dále (b) informaci MZV ČR, čj. 120093-6/2020-LPTP, o Arménii ze dne 10. 9. 2020, čj. 120093-6/2020-LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, včetně odpovědí na dotazy MV OAMP adresované MZV ČR, dále (c) překlad vybraných částí Informačního přehledu o zemi Rakouského odboru pro informace o zemích původu – Arménie – 9. Vojenská služba a odvody (Rakouský federální úřad pro imigraci a azyl (BFA), ze dne 2. 9. 2020, (d) informaci OAMP ze dne 24. 11. 2020 – Arménie, Ázerbájdžán, Náhorní Karabach: přehled situace, a o (e) informaci o zemi původu žalobce od MZV LPTP ze dne 19. 2. 2021, čj. 104037-7/2021-LPTP. Všechny tyto materiály soud zaslal účastníkům řízení na vědomí.
11. Při jednání nařízeném na den 19. 4. 2021, setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Soud provedl materiály, které k doplnění skutkového stavu obstaral. Z materiálů uvedených v bodě 10. výše (viz zejména zpráva OAMP ze dne 24. 11. 2020) vyplynulo, že konflikt se uskutečnil v oblasti Náhorního Karabachu, respektive Republiky Arcach, která zaujímal nejen území vlastního Náhorního Karabachu, ale i oblast mezi Arménií a Náhorním Karabachem. Boje vypukly 27. 9. 2020, Ázerbájdžán postupně ovládl oblast na jihu přiléhající k hranici s Íránem, poté dobyl strategické město Šuša a začal postupovat na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

hlavní město Republiky Arcach Stěpanakert. Dne 9. 11. 2020 podepsal arménský premiér Nikol Pašinjan dohodu o ukončení bojů, která začala platit dne 10. 11. 2020. Konflikt probíhal mimo území samotné Arménie, i když byly zaznamenány i ojedinělé útoky na jejím území. Ty však byly provedeny poblíž hranice s Ázerbájdžánem. K tomu soud dodává, že žalobce pochází z hlavního města Arménie Jerevan, kde žádné útoky neproběhly. Ze zprávy MZV LPTP ze dne 10. 9. 2020 pak vyplývá, že neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí žádné nebezpečí (viz odpověď na otázku č. 5 poskytnutou MZV LPTP prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v Jerevanu). Ani ze zprávy Human Rights Watch nevyplývá, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Provedeným dokazováním tak nebylo zjištěno, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo v souvislosti s výše uvedeným válečným konfliktem nebezpečí vážné újmy. Z informace MZV LPTP ze dne 19. 2. 2021 - (e), vyplynulo, že poválečné napětí zůstává vysoké z velké části i z důvodu neuskutečněné výměny všech arménských vězňů, jak se očekávalo „všechny za všechny“. Bylo rovněž posíleno procesem demarkace hranic ve prospěch Ázerbájdžánu a územních ztrát Arménie, kdy v nově vymezených příhraničních regionech na jihu země do těsné blízkosti vojenských jednotek dochází denně k ostřelování ze strany Ázerbájdžánu. Vůči osobám, které odmítají nebo odmítly nastoupit vojenskou službu, se vydává zatykač a hrozí jim trest odnětí svobody od 3 měsíců do jednoho roku. Zákon o vojenské povinnosti byl naposled novelizován v roce 2014, osvobození od vojenské povinnosti upravuje § 12 tohoto zákona, přičemž odklad povinné vojenské služby z důvodu pokračování vzdělávání upravuje § 14 téhož zákona. V roce 2015 byl arménské vládě předložen návrh na novelizaci tohoto zákona, jehož cílem bylo zrušení odkladu vojenské povinnosti z důvodu dalšího vzdělávání a vědeckého výzkumu, uvedený návrh sice ještě nebyl přijat, ale příslušné ministerstvo již podle něj postupuje např. při souhlasu se studiem v zahraničí, který je odmítán studentům, kteří neabsolvovali vojenskou službu.

12. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně při jednání k uvedeným materiálům uvedl, že z obecně známých skutečností vyplývá, že v zemi jeho původu stále probíhají boje, nejvíce jsou zranitelní mladí vojáci v jeho věku, kteří jsou nasazováni do přímých bojů a žalobce má reálnou obavu, že bude nasazen a nucen střílet do lidí, proti svému přesvědčení, kdy mu jeho víra nedovoluje manipulovat se zbraněmi ani bojovat proti druhým. Žalobci je též z médií známo, že mladí muži jsou při návratu do vlasti odváděni přímo z letiště a nasazováni do bojů. Žalobce připomněl, že je v celostátním pátrání, neboť se nevykonáním vojenské služby dopustil trestného činu, což dokazuje i samotná skutečnost, že mu nebyl prodloužen cestovní doklad. Dále žalobce uvedl, že soud sice doplnil podklady, ale tyto podklady potvrzují, že mladí muži v jeho věku jsou nasazováni do bojů. Žalobce rovněž namítl, že nejaktuálnější zprávou o zemi původu žalobce, kterou soud obstaral, je z 20. 9. 2020, ale NSS městský soud zavázal k doplnění stavu i po skončení válečného konfliktu, tj. po 9. 11. 2020. Doplněné informace jsou dle názoru žalobce obecné, zcela chybí informace o tom, jaká je situace v zemi nyní, po mírové dohodě. Žalobce tak má za to, že ani na základě doplněných informací nelze zjistit situaci, která nastala po ukončení uvedeného konfliktu. V této souvislosti též navrhl doplnění dokazování o aktuální zprávy o zemi původu a opakovaně odkazoval na obecně známé skutečnosti o stále probíhajících bojích.
13. Žalovaný předně zopakoval, že konstantní judikatura NSS, např. rozsudek sp. zn. 7 Azs 321/2004, opakovaně konstatovala, že nenastoupení vojenské služby, byť je trestným činem, není azylově relevantním důvodem, což je uznáno i mezinárodními úmluvami.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Žalobce nijak nevysvětlil, proč se domnívá, že právě on je ze strany státních orgánů jeho zemi původu diskriminován oproti jiným mužům, kteří měli být odvedeni. Žalovaný též v této souvislosti odkázal na své vyjádření zasílané ke kasační stížnosti. Dle jeho názoru je jednání žalobce účelové, chtěl studovat, nebyl mu prodloužen cestovní doklad, a proto vstoupil do azylového řízení; to však k takovým účelům neslouží. Žalovaný rovněž podotkl, že žalobce pochází z Jerevanu, tedy místa, které není v blízkosti inkriminovaných oblastí bojů. K provedeným listinným důkazům uvedl, že skutkový stav byl na základě provedených důkazů zjištěn dostatečně a v případě žalobce neexistují ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Dodal, že dle jeho názoru se začíná skutkový stav rozšiřovat, neboť poprvé zazněla námitka týkající se přesvědčení žalobce, kvůli kterému nechce být nasazen do bojů a střílet do lidí. Odkázal též na informace ze zprávy BFA ze dne 2. 9. 2020, o podmínkách odvodu v zemi původu žalobce, z nichž jednoznačně vyplynulo, že po vykonání vojenské služby je umožněn návrat do zahraničí. Branná povinnost je dle žalovaného s opětovným odkazem na relevantní a konstantní judikaturu NSS zákonem daná povinnost, včetně nasazení do konfliktu, proto dle jeho názoru není potřeba tuto skutečnost znovu prokazovat.

14. Soud z důvodu žádosti žalobce o poskytnutí lhůty k doplnění důkazů jednání odročil. Dne 10. 5. 2021 obdržel soud doplnění žaloby ze dne 3. 5. 2021. V doplnění žalobce uvedl, že z příložených tiskových zpráv vyplynulo, že sice bylo mezi stranami konfliktu uzavřeno příměří, tato dohoda je však porušována a Ruská federace, která má dohlížet na její dodržování, je přehlížejí. Uzavřením příměří právě eskalují další vnitrostátní problémy, neboť mnozí Arméni považují uzavření míru za kapitulaci a útočí na vládní budovy v Jerevanu. Dále poukázal na zprávu organizace Human Right Watch, z níž vyplývá, že dodnes jsou rukojmí v Ázerbájdžánu, z čehož je zřejmé, že vztahy mezi těmito zeměmi jsou nadále vyostřené a dohoda není dodržována. Žalobce též poukázal na další zprávy o zemi původu, a to internetovým odkazem.
15. Dále žalobce uvedl, že za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, kdy žalobce nemohl předvídat, že dojde k nějakému konfliktu a že jeho vrstevníci budou vysíláni do linie bojů. Žalobce přitom s odkazem na rozsudek NSS, sp. zn. 10 Azs 194/2015, zdůraznil, že hlavní těžiště rozhodování o mezinárodní ochraně je v prvním stupni, tj. v řízení před žalovaným, což plyne z bodu 16 nebo 22 preambule procedurální směrnice. V případě žalobce nejde o bezdůvodné roztříštění skutkového příběhu, ale o závažnou změnu situace v jeho zemi původu, proto by měl městský soud zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a ten by měl znovu posoudit obavy žalobce z jeho nasazení do linie bojů. Žalobce též uvedl, že je potřeba přihlídnout k tomu, že strany konfliktu se dopustily porušení mezinárodních humanitárních práv, ze seznamu padlých (*který žalobce nikterak nedoložil ani neuvedl, z jakého zdroje jej čerpal – pozn. soudu*) je přitom zřejmé, že značná část připadá právě na mladé vojáky ve věku 18 až 20 let, a příslušné arménské ministerstvo hlásí také tisíce zraněných vojáků. Za této složité a výjimečné situace je dle názoru žalobce nutné, aby se situací žalobce znovu zabýval správní orgán, neboť již nejde jen o obavy z nástupu do základní vojenské služby.
16. V rámci tohoto doplnění žaloby žalobce odkázal celkem na 5 internetových zdrojů: zprávy ze světa o protestech Arménů proti příměří na webové stránce českého rozhlasu, zprávu o tom, že v zemi panuje krize pro prohrané válce z webu www.aysor.am, zprávu organizace

Human Rights Watch z roku 2021 o rukojmích, kteří promluvili o válečných zločinech v Náhorním Karabachu, odkaz na www.youtube.com, a dále na www.azatutyun.am na zprávu v arménském jazyce.

17. Soud z navržených důkazů žalobcem obstaral (f) překlad části zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 12. 3. 2021, a (g) textu zprávy z Rádia Svobodná Evropa z arménského jazyka ze dne 19. 3. 2021. Ostatní navržené odkazy soud neprovedl a provedení těchto důkazů soud při následném jednání dne 21. 6. 2021 zamítl, neboť je s ohledem na předběžné seznámení se s jejich obsahem, resp. na skutečnosti, které jimi žalobce hodlal prokazovat, považoval v dané věci za nadbytečné. Skutečnost, že v zemi po válce panuje krize, či že Arméni protestují proti příměří s Ázerbájdžánem, vyplývá i z jiných obstaraných materiálů, nebo jde o obecně známé skutečnosti z médií, které však s ohledem na žalobou vymezené body a azylový příběh žalobce jsou bez potřebné relevance k objasnění skutkového stavu věci – žalobce totiž od počátku namítá, že mu měl být udělen azyl z důvodu, že mu je *de facto* bráněno ve studiu z důvodu povinné vojenské služby.
18. Při jednání nařízeném na den 21. 6. 2021, které proběhlo bez přítomnosti žalobce nebo jeho zástupkyně, neboť se z něj řádně a včas neomluvili (§ 49 odst. 3 ve spojení s § 50 s. ř. s.), a které soud nařídil po odročení prvního jednání ve věci za účelem umožnění žalobci předložit důkazy podporující jeho tvrzení o existenci údajně obecně známých skutečností spočívajících v tvrzení, že v dané oblasti nadále probíhají ozbrojené boje, a že žalobce bude po návratu do země původu do těchto bojů nasazen, dále soud provedl důkazy listinami, které si obstaral z úřední činnosti, a to (h) překlad části zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2021 – Arménie, (i) zprávy Amnesty International – Arménie 2020, ze dne 7. 4. 2021, a (j) překlad vybrané části zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v roce 2020: Arménie, ze dne 30. 3. 2021.
19. Z těchto materiálů vyplynulo, že (f) na podzim minulého roku vypukla mezi Arménií a Ázerbájdžánem válka o enklávu Náhorní Karabach, kdy tato nevládní organizace doložila několik případů, kdy ázerbájdžánské síly při zatýkání civilistů použily násilí, vystavili je mučení a nelidskému zacházení a zadržovali je v nelidských podmínkách, několik osob v zajetí zemřelo a jedna z nich byla popravena bez řádného soudu. Dále jsou uvedeny příběhy dvou osob, které byly zadrženy a zabity. (g) Ze zprávy zveřejněné Rádiem Svobodná Evropa ze dne 19. 3. 2021 vyplynulo, že arménští zajatci v Ázerbájdžánu byli mučeni a organizace Human Rights Watch považuje toto mučení za válečný zločin. Zpráva této organizace cituje mnoho videí zveřejněných na sociálních sítích, která ukazují na špatný přístup ázerbájdžánských důstojníků k arménským válečným zajatcům, přičemž se opírá o více než 20 takových videí. (h) Naopak, ze zprávy Freedom House nevyplynuly žádné relevantní skutečnosti o skutkovém stavu ve vlasti žalobce s ohledem na aspekty jeho azylového příběhu; tato zpráva se vyjadřuje ke klíčovému událostem v Arménii v roce 2020, tj. k válce na podzim 2020, k stannému právu vyhlášenému vládou, k boji proti korupci, a k nouzovému stavu vyhlášenému v důsledku pandemie onemocnění COVID-19. (i) Zpráva Amnesty International: Arménie 2020 opět konstatuje ukončený konflikt o Náhorní Karabach, dále též následné dopouštění se válečných zločinů také arménskými silami, a reformy v justici. Dále se zpráva vyjadřuje též ke svobodě projevu a shromažďování a ke zhoršení životního prostředí. (j) Z překladu zprávy amerického Ministerstva zahraničních věcí pak v úvodním shrnutí opět byl konstatován 44 dní trvající válečný konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem na podzim roku 2020 a dále ukončení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

tohoto konfliktu dne 9. 11. 2020. Okolnosti relevantní z hlediska tvrzení žalobce o stále probíhajících bojích a jeho důvodné obavě, že bude po návratu do vlasti nasazen do bojů, zpráva nijak nepotvrdila.

IV. Skutková zjištění a právní posouzení

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dále s ohledem na právní názor, kterým jej zavázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2021, čj. 10 Azs 325/2020-28.
21. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 28. 10. 2019, přičemž jako důvod žádosti uvedl, že mu Arménie odmítá prodloužit cestovní doklad, a proto mu neprodlouží povolení k pobytu.
22. Dne 31. 10 2019 byl s žalobcem proveden pohovor. Žalobce uvedl, že v roce 2016 opustil Arménii za účelem studia v XY. Nejprve studoval na XY škole, v době pohovoru byl pak ve druhém ročníku na českojazyčné střední škole. Žalobce dále sdělil, že mu na ambasádě odmítli prodloužit cestovní doklad a odůvodnili to povinností nastoupit na základní vojenskou službu. Na námitky stran žalobcova studia na ambasádě odpověděli, že je třeba nejprve splnit brannou povinnost. Dle žalobce se v roce 2018 nebo 2017 měnil zákon týkající se nástupu na vojnu, dle žalobcových slov se omezily důvody odkladu vojenské služby a studium již není jedním z nich. Žalobce dále uvedl, že probíhá neoficiální válka s Ázerbájdžánem a muslimové a vojáci jsou posíláni do konfliktní oblasti. Na ambasádě žalobce podepsal prohlášení, že se musí do 1. 11. 2019 vrátit do Arménie, dodal, že pokud se nevrátí, pravděpodobně mu hrozí soudní řízení. V České republice žil od roku 2016 ve společné domácnosti s matkou, která zde má přechodný pobyt, jejím přítelem, občanem ČR a svým bratrem. V Arménii žijí z příbuzných babička a teta z matčiny strany. K vyjádření doložil potvrzení o studiu a předvolání z ambasády. Žalobce dle svých slov nikdy neměl v Arménii žádné potíže.
23. Dne 8. 4. 2020 rozhodl žalovaný o tom, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje, neboť neshledal, že by mu v Arménii hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Branná povinnost včetně nasazení do konfliktních oblastí je legitimní občanskou povinností a není azylově relevantním důvodem. Žalovaný odkázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí, z níž vyplývá, že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu ani osoby žijící dlouhodobě v zahraničí nejsou v Arménii obtěžováni, vyslýcháni ani pronásledováni. Žalovaný shledal žadatele jako zletilého, svéprávného, samostatného a schopného zajistit si obživu, přičemž konstatoval, že dle přiložených materiálů v Arménii fungují integrační programy pro navrátilí se migranty. Neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Stejně tak žalovaný dospěl k názoru, že žalobci v zemi původu nehrozí vážná újma.
24. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. Dle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

26. Dle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
27. Doplnková ochrana podle § 14a zákona o azylu se „udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
28. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za „vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
29. Soud se zabýval zejména stěžejní žalobní námitkou, dle níž se žalovaný dostatečně nezabýval tím, že je žalobci *de facto* bráněno ve studiu z důvodu povinné vojenské služby.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že snaha studovat v České republice a neochota účastnit se kvůli studiu základní vojenské služby není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud závěrům žalovaného plně přisvědčuje.
31. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností a sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení téhož soudu ze dne 25. 7. 2018, čj. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, čj. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, nebo ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34). Dle rozsudku NSS ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49, „[o]dmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Žalobce přitom ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil, že nechce na základní vojenskou službu nastoupit z důvodu politického přesvědčení nebo náboženství. Pokud tak obecně tvrdil při jednání dne 19. 4. 2021, jde o zcela novou námitku, kterou uplatnil po lhůtě pro podání žaloby stanovené v § 32 odst. 1 zákona o azylu, a soud proto nemohl k ní jakkoliv přihlížet.
32. Z pohovoru k žádosti s žalobcem ani nevyplynulo, že by byl žalobce politicky aktivní a sám konstatoval, že v zemi původu neměl žádné potíže. Žalobce se nikterak nezmnínil o strachu z pronásledování kvůli svému vzdělávání, či o obavě, že je předvolán z důvodů studia v zahraničí. Jediným jeho důvodem pro podání žádosti bylo, že chce dostudovat v České republice. Přestože je touha žalobce studovat naprosto pochopitelná, není důvodem pro vyhýbání se branné povinnosti a potažmo důvodem pro udělení azylu. Žalobce netvrdil, že by byl státními orgány diskriminován a bylo mu jako jedinému

bráněno ve studiu. Naopak z jeho výpovědi vyplynulo, že se změnily podmínky výkonu základní vojenské služby a studium již není důvodem pro její odklad. Dle informace MZV LPTP ze dne 24. 11. 2020, tj. vydané po skončení válečného konfliktu, se navrátilí občané Arménie nemusí obávat diskriminace ani pronásledování. Předvolání k vojenské službě, s nemožností omluvit se z důvodu studia střední školy, není možné považovat za cílené bránění ve vzdělání. Žalobce může ve studiu pokračovat po vykonání vojenské služby. Odklad studia z důvodu výkonu vojenské služby nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy za závažné porušení lidských práv (včetně opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování). S tímto posouzením věci se ostatně výslovně ztotožnil i NSS ve svém zrušujícím rozsudku (viz bod [10], na který soud pro stručnost odkazuje). V případě žalobce není v první řadě naplněna podmínka pronásledování a potažmo ani azylově relevantní důvod pronásledování.

33. Co se týče obavy žalobce povolání do konfliktních oblastí, soud v souladu s právním názorem NSS ve zrušujícím rozsudku, kterým je vázán, zhodnotil obecně známou skutečnost, že v období od 27. 9. 2020 do 9. 11. 2020 probíhal na území Náhorního Karabachu ozbrojený válečný konflikt. Tato obecně známá skutečnost je navíc opakovaně potvrzena i následně provedeným dokazováním listinnými materiály. Jinak řečeno, bylo prokázáno, že sice v době vydání prvního rozsudku zdejšího soudu probíhal uvedený konflikt a byl ve své „živé“ fázi, avšak dne 9. 11. 2020 byl ukončen příměřím, a již neprobíhá. Ke zhodnocení ukončení válečného konfliktu a stavu po něm, si pak soud, jak již bylo uvedeno, obstaral řadu informací o zemi původu, které provedl jako důkaz při ústních jednáních. Všechny shromážděné zprávy soudem nebo důkazy navrženými žalobcem, které soud provedl, se pak následně zabývají pouze důsledky ukončeného válečného konfliktu na jednotlivce - civilisty, jakož i válečné zajatce - kdy je opakovaně potvrzováno dopouštění se válečných zločinů na obou stranách konfliktu, avšak žádná z těchto zpráv o zemi původu nepotvrzuje tvrzení žalobce, že by i po ukončení bojů byli nasazováni mladí vojáci na linii doteku, nebo že by žalobci po návratu do vlasti hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, či vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Naopak, z těchto zpráv či informací vyplynulo, že v zemi původu panuje krize a probíhají protesty Arménů, kteří se neztotožnili s uzavřením příměří s protistranou, neboť to považují za kapitulaci.
34. Soud v souvislosti s námitkou žalobce uvedenou v doplnění žaloby ze dne 3. 5. 2021, resp. uplatněnou při jednání dne 19. 4. 2021, k tomu podotýká, že doplňuje-li soud dokazování, tj. provádí-li důkazy nové, ve správním řízení neprovedené, a jsou-li dány výjimky ze zásady fixace skutkového stavu, není soud omezen požadavky § 75 s. ř. s. a v tomto rozsahu se pak stává soudem nalézacím, kdy nelze na něj aplikovat zákaz nahrazovat činnost správního orgánu (viz KÜHN, Z., KOCOUREK, T: a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 632). To je případ i v nyní posuzované věci. Pak může docházet i k situacím, že pokud soud na základě skutkových novot dospěje k závěru o potřebě zrušit správní rozhodnutí, bude rozhodnutí zrušeno, byť třeba rozhodnutí nebude možno vytknout jakoukoliv nesprávnost (*srov. tamtéž*). V daném případě k otázce posouzení skutkového a právního stavu žalovaným nelze žalovanému čehokoliv vytknout, což ostatně potvrdil také NSS ve svém zrušujícím rozsudku. Pochybení ohledně posouzení těchto otázek nastalo dle závazného právního názoru NSS na straně městského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti. Proto soud sám doplnil dokazování v míře, která byla nezbytná pro vyjasnění skutkového stavu, a tedy aktuální

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, jak jej k tomu zavázal NSS. Na základě takto nově zjištěného skutkového stavu pak soud posuzoval žalobu žalobce, aniž by porušil zákaz nahrazování činnosti správního orgánu, a současně v dané věci ani nešlo o procesní pasivitu žalovaného, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí válečný konflikt v Náhorním Karabachu neprobíhal.

35. Dále soud nad rámec nezbytně nutného k námitce zástupkyně žalobce při jednání dne 19. 4. 2021, že provedené dokazování soudem nemůže zhojit vzniklou vadu rozhodnutí, a že dodává, že NSS měl při svém rozhodnutí o kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku zdejšího soudu nepochybně možnost – pokud by měl za to, že skutkový stav bude v nyní projednávané věci nutno rozsáhle doplňovat – podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušit nejen rozsudek zdejšího soudu, ale i napadené rozhodnutí žalovaného, a tak žalovaného zavázat k tomu, aby dokazování provedl sám, avšak NSS tohoto svého oprávnění nevyužil, resp. důvody k takovému postupu evidentně neshledal, a to zjevně zejména z důvodu, že žalovaný sám se při svém rozhodování vytýkaného pochybení objektivně dopustit nemohl. Pokud žalobce argumentoval odkazem na závěry NSS v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015-32, soud se rovněž shoduje s tam citovanými závěry, že žalobce mohl i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 namítat pouze takové nové skutečnosti, které nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, jinými slovy skutečnost o živém válečném konfliktu. To žalobce i učinil. Avšak uvedená věc se od nyní projednávané věci liší právě v tom, že žalobce v tamní věci uplatňoval novoty v řízení před soudem, ačkoliv je mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem. NSS proto zavázal právě městský soud, nikoliv žalovaného, k doplnění skutkového stavu, resp. ke zhodnocení ukončení válečného konfliktu, a stavu poté.
36. Žádná ze zpráv či informací však ani náznakem neuvádí tvrzení, která namítá žalobce, a dokonce je označuje za „obecně známé skutečnosti“. Pokud by tvrzení žalobce skutečně byla obecně známými skutečnostmi, jistě by alespoň část těchto zpráv uvedené skutečnosti potvrdila. Přestože tak tyto skutečnosti nejsou v informacích o zemi původu, které soud doplnil, uvedeny výslovně, vyplývá to ze všech těchto informací implicitně, neboť v těchto zdrojích se o válečném konfliktu jednoznačně a shodně píše jako o ukončeném, a tak žalobci již ani nehrozí tvrzené nasazení do frontové linie. Soud se také neztotožnil s tvrzením žalobce při jednání dne 19. 4. 2021, že nejaktuálnější zpráva doplněná pro objasnění skutkového stavu věci je ze dne 20. 9. 2020. Z materiálů zaslaných žalobci prostřednictvím jeho zástupkyně vyplývá, že nejaktuálnější byla výroční zpráva organizace Human Rights Watch, ze dne 4. 3. 2021, následně soud v rámci dalšího jednání doplnil dokazování ještě o aktuálnější zprávy, a to nejaktuálnější ze dne 30. 3. 2021 (zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v roce 2020: Arménie), resp. ze dne 7. 4. 2021 (Amnesty International).
37. Lze dále též odkázat na usnesení NSS ze dne 25. 7. 2018, čj. 2 Azs 41/2018-39. NSS konstatoval, že samo o sobě není určující, je-li výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Ostatně výkon vojenské služby je ve své podstatě vždy spojen s jistým rizikem účasti v bojích. S ohledem na uvedené žalovaný správně shledal, že žalobce důvody pro udělení azylu nesplňuje.
38. Správní orgán neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma. Dle soudu je závěr správního orgánu naprosto správný, neboť odklad studia z důvodu výkonu vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

orgán kromě toho odkázal na Informaci OAMP – Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi, dle níž v Arménii neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, ve kterém by žalobci hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Po provedeném dokazování v řízení před soudem sice vyplynulo, že v době vydání prvního rozsudku soudu toto již nebylo pravdou, avšak v novém řízení po zrušení prvního rozsudku soudu, byl mezitím válečný konflikt i ukončen (v podrobnostech z důvodu stručnosti již soud odkazuje na shrnutí výše). Navíc, pokud by byl žalobce vyslán do sporné oblasti v rámci vojenské služby, ani to nelze považovat za důvod pro udělení doplňkové ochrany rovněž proto, že ochrana před vážnou újmou spočívající ve svévolném násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se vztahuje pouze na civilisty.

39. Žalobce další důvody pro udělení doplňkové ochrany ani netvrdil, tedy že by mu hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, nebo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Odklad studia není skutečnost, která by zakládala nelidské či ponižující zacházení. Vycestování žalobce nebude ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť pouhý odklad studia není porušením práva na vzdělání ve smyslu čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce je navíc zletilý a svéprávný, nemá zdravotní potíže a v zemi původu má žijící příbuzné. Žádná z žalobcem tvrzených skutečností nenásvědčuje tomu, že by mu v zemi původu hrozila vážná újma ve smyslu §14a odst. 2 azylového zákona.
40. Soud nehledal ani žádné pochybení stran posouzení otázky humanitárního azylu. V prvé řadě je třeba připomenout, že udělení humanitárního azylu je vázáno na správní uvážení, nejedná se o subjektivní právo žadatele, a proto na něj není právní nárok. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je určeno volnou úvahou správního orgánu. Úvaha správního orgánu sice podléhá soudnímu přezkumu, soud ale přezkoumává pouze to, zda uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem a zda vzal v úvahu všechny skutkové okolnosti případu a zdůvodnil, jak je hodnotil. Jsou-li tyto předpoklady splněny, nelze správnímu orgánu vytýkat, že svého práva udělit humanitární azyl neužil. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, čj. 6 Azs 304/2004-43, rozsudek ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 36/2005-48, nebo rozsudek ze dne 17. 2. 2006, čj. 4 Azs 161/2005-83) Žalovaný zjistil žalobcův zdravotní stav, přítomnost rodinných příslušníků žalobce v Arménii a opatřil si podkladové materiály, konkrétně Informaci MZV ČR č. j. 102114/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 hovořící o podpůrných programech, jež dle potřeby mohou pokrýt i zdravotní péči, materiální pomoc či vzdělání. Ze správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a posoudil žalobcovu situaci i stav v jeho zemi, a to za použití relevantních kritérií a v souladu s pravidly logického usuzování. Přestože je odůvodnění žalovaného v tomto ohledu stručné, dostatečně vystihuje důvody, proč nebyl žalobci humanitární azyl udělen. Žalobce netvrdil, že je finančně závislý na své matce. Kromě toho, ta ho může finančně podporovat i na dálku. Žalobce je zletilý, plně svéprávný, nemá žádné zdravotní omezení, proto není důvod pochybovat o tom, že je schopen si zajistit základní životní potřeby v zemi svého původu.
41. Lze tedy uzavřít, že žalovaný si sehnal dostatek podkladů, aby mohl ve věci rozhodnout, přičemž své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Soud následně doplnil skutkový stav o aktuální informace o zemi původu, vzhledem ke změně bezpečnostní situace v době vydání svého prvního rozsudku, které žalovaný objektivně nemohl mít v době jeho rozhodování

k dispozici, tak, jak jej zavázal NSS ve zrušujícím rozsudku, kdy bylo nepochybně zjištěno, že válečný konflikt již pominul – trval do 9. 11. 2020. V souvislosti s uzavřením příměří se sice objevovaly protesty Arménů proti takové kapitulaci ze strany vlády, ale tyto protesty nebyly organizovány centrálně ze strany státu, a ani nijak nepotvrzují, že do případných ojedinělých konfliktů, které mohou na linii doteku probíhat i po ukončení konfliktu, jsou nuceně a ze strany státu nasazováni další vojáci, zejména ve věku žalobce, jak se snažil tvrdit. Soud tak neshledal ani porušení § 3 správního řádu, tedy nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ze strany správního orgánu, přičemž v řízení před soudem nebyla tvrzení žalobce prokázána. Soud dále doplňuje, že ani případný odklad studia z důvodu výkonu vojenské služby není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud neshledal v závěru žalovaného, dle nějž nebyly v případě žalobce shledány žádné důvody pro přiznání azylu, doplňkové ochrany, nebo humanitárního azylu, žádné pochybení. Důvodem přicestování žalobce na území ČR bylo studium, přičemž žalobce netvrdil žádnou relevantní obavu ze svého návratu do Arménie, resp. v době vydání tohoto rozsudku již neexistoval válečný konflikt či zhoršená bezpečnostní situace ve smyslu tvrzení žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

42. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce, přestože byl úspěšný se svou kasační stížností, neměl ve věci plný úspěch, proto mu náhrada nákladů nenáleží, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.
44. Ustanovené zástupkyni žalobce soud přiznal odměnu ve výši 6.800 Kč sestávající z odměny za 2 úkony právní služby (§ 11 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. písemné podání k soudu – doplnění žaloby ze dne 3. 5. 2021, a účast na jednání před soudem dne 19. 4. 2021; *zástupkyně žalobce se jednání před soudem dne 21. 6. 2021 již neúčastnila – pozn. soudu*] právní služby v částce 3.100 Kč za jeden úkon, celkem 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), výše zmíněné vyhlášky] a z náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč za 1 úkon, celkem 600 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Zástupkyně žalobce neprokázala soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka nezvyšuje o příslušnou daňovou sazbu. Soud pro úplnost dodává, že výrok o odměně ustanovené zástupkyně za úkony provedené v řízení před podáním kasační stížnosti nebyl zrušujícím rozsudkem NSS jakkoliv dotčen, tj. NSS zrušil první rozsudek zdejšího soudu pouze v rozsahu výroku I. a II., proto soud přiznal odměnu zástupkyni žalobce pouze ve výši, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. června 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.